

til Rigsdagstidende 1945-46; Landstingstidende sp. 995, 1010, 1845 og 1901; Folketingstidende sp. 6841, 7084 og 7093; tillæg A. sp. 4141.

Disse bødeforelæg er af overordentlig stor praktisk betydning. I 1967 blev der i alt pålagt ca. 279.000 bøder, og heraf var over 218.000 i form af udenretlige bødevedtægelse.

Langt det overvejende antal bøder — formentlig henvend 90 pct. — pålægges i sager vedrørende overtrædelse af færdselsloven. Disse sager er normalt velegnede til den simplificerede processuelle behandling, som bødeforelægget indebærer.

Et stigende antal bødesager har imidlertid måttet indbringes for retten, fordi det har været nødvendigt at hæve bødeniveauet op over den gældende grænse på 300 kr. for udenretlige bødevedtægelse. Alene i København skønnes det, at omkring 1.000 sager årligt må forelægges domstolene af denne grund. Det drejer sig navnlig om overtrædelse af hastighedsbegrænsninger, kørsel uden førebevis og kørsel med overlæs, hvor overtrædelserne er erkendt og sagerne i retten afgøres med en bødevedtægelse; bødens størrelse fastsættes efter faste retningslinjer.

Også disse sager ville være velegnede til afgørelse ved bødeforelæg, og adgangen hertil ville betyde en ikke helt uvæsentlig arbejdslettelse for politi og domstole. Det må anses for givet, at også den sigtede i det ganske overvejende antal tilfælde ville føle det som en fordel at kunne få sagen afgjort ved betaling af en af politiet forelagt bøde, uden at skulle give møde i retten.

Bøderne i de her omhandlede sager, der nu må indbringes for retten, ligger normalt på 400-500 kr.

Ved at foreslå den hidtidige grænse for bødeforelæg forhøjet fra 300 til 600 kr. imødekommer man således det praktiske behov, der er for en forenklet behandling af disse sager.

Til nr. 27.

Der er ovenfor givet en beskrivelse af den gældende bødeforelægsregel i politisager. Bestemmelsen giver efter sin ordlyd kun mulighed for udenretlig vedtægelse af bøder, medens bestemmelsen i retsplejelovens § 936 giver mulighed for indenretlig konfiskationsvedtægelse i politisager. På denne baggrund har justitsministeriet over for flere henvendelser fra politimestre i de senere år fastholdt, at udenretlig konfiskation ikke burde ske.

Det gældende system har imidlertid virket usmidigt. Langt det overvejende antal konfiskationssager har i de senere år drejet sig om ulovligt udborede knallertcylindre. Alene i København og Århus var der i 1965 henholdsvis 642 og 113 af disse sager. I praktisk taget alle tilfælde har forseelsen

været erkendt, og sagerne ville have været egnet til afgørelse gennem et bødeforelæg og en udenretlig vedtægelse af konfiskationen af den pågældende cylinder. Det har imidlertid været nødvendigt at indbringe sagerne for retten, hvor såvel politiet som den normalt mindreårige overtræder og dennes værge har måttet give møde. Bortset fra knallertsagerne har de hyppigste konfiskationstilfælde drejet sig om ulovlig våbenbesiddelse. I 1965 var der i København og Århus henholdsvis 118 og 13 af disse sager. Endvidere kan nævnes sager om ulovligt fyrværkeri. Talmæssigt har disse sager ganske vist ikke spillet en tilsvarende rolle, men den tunge behandlingsform har her på grund af de konfiskerede genstandes ganske ringe værdi virket særligt iøjnefaldende. Endelig kan der være grund til at nævne sager om overtrædelse af fiskerilovgivningens bestemmelser om mindstemål og fredningstider, der har en vis talmæssig betydning for politiet på steder med fiskerihavne.

Om samtlige disse områder — der som nævnt rummer det store flertal af alle konfiskationssager — gælder det, at der er fast retspraksis for at foretage konfiskation. Den gældende ordning med indbringelse af disse sager for retten medfører en ikke ubetydelig arbejdsmæssig belastning for politi og domstole, og heller ikke i forhold til de tiltalte forekommer det rimeligt, at muligheden for en udenretlig afgørelse af sager af denne art er udelukket.

For at imødekomme behovet for en mere smidig ordning foreslås det i § 931 at indsætte en ny bestemmelse i stk. 4, hvorefter der inden for grænser, der fastsættes af justitsministeren, kan ske udenretlig vedtægelse af konfiskation af beløb på indtil 600 kr. eller af genstande, hvis værdi åbenbart ikke overstiger dette beløb.

I den foreslåede formulering henvises der til bestemmelsens stk. 1 og 2. Der ligger heri, at kompetencen til at afgøre, hvorvidt der skal gives sigtede mulighed for at få konfiskationsspørgsmålet afgjort udenretligt, tilkommer politimesteren. Sagen kan endvidere kun afgøres udenretligt, såfremt den sigtede erkender sig skyldig i overtrædelsen og indforstået med konfiskationen. I det omfang, der måtte blive tale om udbyttekonfiskation, jfr. straffelovens § 75, stk. 1 (eller værdikonfiskation efter § 75, stk. 3), skal der yderligere angives en frist, der efter begæring kan forlænges, for betalingen af beløbet. Ved genstandskonfiskation efter straffelovens § 75, stk. 2 og 4, vil genstandene derimod normalt allerede være i politiets besiddelse, således at der ikke her bliver tale om angivelse af nogen frist.

Der ligger yderligere i henvisningen, at bestemmelsen om indholdet af anklageskrift finder anvendelse